

Čuk na palci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Pavotti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višočine v štiri enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame. Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22.50 L.

Leto II.

GORICA, dne 1. februarja 1923

št. 4.

Predpustni darovi na glavo leté - kateri sadovi še v vejah zoré ?

To pust je vseh pustov,
darila leté,
»korijandole« pisane
v zraku frčé,

Preštevaj denarce,
ob letu plačuj,
po letu z znojem
si drugih nakuj.

Že »Čuka« sem plačal,
še »Stražo« hitim,
naj družbo mu dela,
»Mladika« bo ž njim.

Pa otrok me sili:
»No, še Novi rod,
in sosed me sili
in dreza povsod:

»Da bo kaj več branja
in ker je ni več,
kupiva »Edinost«;
denar, prava reč!»

Pa človek prikima,
samo da bo mir,
a kaj je li letos
bil vmes sam hudir.

Kar bilo ni listov,
se suje jih zdaj,
že vse se vrti mi,
šumi, da je kaj.

Saj listje že davno
je palo na tla,
prečudna pač letos
so znamenja vsa.

Kdor pozen prihaja,
da prida nič ni,
veli nam pregovor
ki prazen le ni.

Kaj leto se tako
obeta nam zdaj,
da šuma bo mnogo,
sadu ne bo kaj.

Je kriva li morda
nesloga, zavist,
da vsaka že šleva
zdaj leže v svoj list?

A morda podjetnost
za grmom tiči,
in duh se zdaj s cvenkom
kosati želi?

Naj bo kakorkoli
omenjena stvar,
zdaj »Čuku na palci«
le ena je mar:

Če vsak plodovit je,
kdor kdaj kaj plodi,
zdaj naša kultura
vštric z zajčjo leti.

Če vzamemo drugo
še zajčjo lastnost,
smo pa že res davno
preplezali most,

ki pelje iz krčme
ven v narodov krog:
če drugim smo majhni,
pa sebi smo Bog.

Te burkaste misli
sam pust mi budi
in suša denarcev,
moreče skrbi.

Le škoda, da vode,
povodnji obile,
te suše brezmejne
ne bodo zalile.

VČASIH.

Janez dobi kozarček dobrega brinov-
čka in ga spiše. Nato nekaj časa preišlja,
noteni pa reče: »Gospodar, včasih ko sem
bil še mlad, ni bilo takega.

Gospodar (začudeno): »Kaj, brinovca
ni bilo?»

Janez: O, brinovca že in veliko, a
praznih kozarcev ni bilo.

Štev. 12-53.

Predpustna humoreska.

Moj prijatelj Josip Kervin, ki biva
v Pulju me je tjakaj povabil na pred-
pustno krokanje. No, jaz kot star norec
in navdušeni nočni krokar, si nisem pu-
stil vabila ponoviti, marveč sem se mu
tako odvzal. Ampak to vam je original,
ta Kervin. Občuje iz principa samo z
uradnimi ljudmi, ki imajo telefon ter se
sploh dogovarja in kupčuje potom tele-
fona. Njegovo glavno znanje je tele-
fonska številka in ni se mu čuditi, da
zna na pamet vse telefonske številke.
Svoje znance in prijatelje imenuje kar
naravnost s telefonsko številko in ne z
imenom ali priimkom. Neštetokrat se ga
čuje: »Si slišal novico od 17-55, propa-
del je, ali: 21-14 je velik osel, niti pred-
staviti se ne upa. št.: 11-03 se je obesil.«

In tako sem se napotil k temu ču-
daku oziroma po njegovem k štev.:
17-35, nakar sem se potem nastanil v
hotelu. Seveda sva bila vse večere sku-
paj po zabavah in pustnih plesih. Ne-
kega večera je pripeljal s seboj tako zalo
gospodično, da sem ostal takorekoč
brez besede ko mi jo je predstavil:
»Moja sestrična štev.: 12-53.« Ves ve-
čer sem bil kar iz sebe. Posrečilo se ni
je od nje par ljubkih nasmehov in uljud-
nih odgovorov. O polnoči smo se pa na
mojo žalost razšli.

Na vsak način pa sem hotel priti v
stik z njo. Toda kako? Hitel sem brzo
v kavarno, misleč, da bom iz telefonske
knjige našel njen naslov. Zahteval sem v
prvi vrsti telefonsko knjigo in šele po-
tem črno kavo. Natakariji so me od
strani gledali in mrmrali, kajti poleg
mene so bili že na vsih mizah stoli na-
kopičeni, in vajenec je vihtel svoje oro-
dje po prašnem podu, da so se mi kar
nosnice začrnille in neprestano sem ki-
hal, obračajoč stran za stranjo ne me-
neč se za vse drugo. Eno celo uro sem
že brskal toda št. 12-53 nisem našel.
Zopet sem spočetka pričel. Natakariji so
mrmrali, kašljali, kihali, se spodtikali ob
moji mizi, toda jaz sem trdno sklenil, da
morem njen naslov stekniti. Vse zaman!
Ob dveh in pol sem odšel s kavarne s
polno glavo številke in brez naslova. Kaj
početi? Kervina po telefonu vprašati, to
bi bilo kakor pred ministrskimi vratmi
čakati, kajti vedno je zaposlen. Ko se v
jutro zbudi, ima že telefonski roč v pred-
pasju in ga šele na večer izpusti.

Drugič pa sem dvomil, da mi pove,
kajti navadno je, da kdor ima kaj le-
pega, le zase drži. Poklicati kar tebi nič,
meni nič 12-53 in vprašati: »Zala moja
gospodična, povejte mi, prosim, Vaš na-
slov.« to tudi ne gre. Toda nai bo, kakor
hoče; ojunačil sem se ter skočil v hotelu
k telefonu. »Pronti.« — »12-53 prosim
gospodična.« — »Halo! kdo tam?« —
»Centrala še vedno!« — »Hm, .. hotel
sem govoriti s 12-53. .. hm gospodična
prosim ... še bolje bo tako. Kdo ima št.:
12-53?« No, rešen sem bill Naslov se
glasi: »Albina Zlatomer, ulica Policarpo
12 a.« Kar zdirjal sem v sobo in na mah
sem imel tole pismo napisano: »Moja
ljuba, častita in milostiva.« Kadar se
zbudite iz sna, naj Vas ta moj šopek cve-

tljic spomni, na sinočnji plesni triumf,
ter srčkano pozdravi v imenu podpisar-
nega, ki se je imel veliko čast sinoči se-
znaniti z Vami ter nič večjega ne pričau-
kuje, kakor, da mu daste znamenje, da
sme svoje obiske nadaljevati. Sprejmite
tisoč pozdravov od odkritosrčnega ča-
stilca

Rudolf Seme
Hotel Lloyd.

S tem pismom sem zdirjal na ulico
ter kupil krasen šop cvetlic, pograbil za
vrat slučajno postopajočega dečka, mu
urno stisnil 5 lir ter ga brcnil v dir na na-
slov. In še pol ure ni minilo, in glej, kli-
čejo me k telefonu. »Halo! Kdo tam?«
»Albina Zlatomer.« »Tu Rudolf Seme!«
— »Ze dobro, že pridem tja takoj.« — »O
ti zlato ime,« sem vskliknil ves navdušen
in kar frčal v sobo. Urno sem se vteknil
v gala-obleko, lase namazal in lepo brke
nasukal. Kmalu nato začujem trkanje
»Naprej.« — »Evo vam, gospodine, Vaše
rože, ker jih je škoda, da se pri meni po-
suše ker so drage; tu pa bodo vzdržale še
en dan. Vrnem vam jih, ker nisem bila
sinoči na plesu.« Meni so se pričele noge
tresti. Pred menoj je stala 65 letna siva
starka. Šele ko je izginila, sem se prav
zavedel. Vzel sem telefonsko knjigo ter
jo vnovič mrevaril. Naenkrat sem opazil
štev.: 12-53 toda v oklepaju. Takoj se
mi je pričelo daniti. Še bom triumfal,
kajti te številke se poslužuje še kdo.
Vnovič sem zahteval 12-53. »Ljuba gos-
pa Zlatomer, prosim Vas uljudno, se
poslužuje te številke še kdo v vaši hiši?«
»O da, gospod Springer in gospa Krajni-
ger.« — »Hm, kdo je sedaj pravi?« sem
si mislil. »Čuhte, imata obadva družino?«
»Ne, gospod Springer je samec gospa
Krajniger pa ima hčer Elviro, ki je uč-
teljica.« — »Hvala lepa!« Evo rešitev.
Da da, ravno tako bo, sem si mislil, »saj
ima tip učiteljice. Sam sem tekel na ulico
in neprestano prošil sv. Policarpo, da bi
bila gospica Elvira Krajniger še doma.
Sam nisem znal, kako da sem tako naglo
prišel do hiše. Urnih korakov sem ste-
kel po stopnjicah in niti pazil na mimo-
idoče, tako, da sem z vso silo butnil v
mesarskega vajenca, nakar so mi očali
padli z nosa in se zdrobili. To pa je bil
nov križ za mojo močno kratkovindost.
Misleč, da ogledujem vrata, sem stoječe
ljudi na stopnicah prav pod nos ogledo-
val. Še hujše je bilo v drugem nadstrop-
ju. Ko sem se na koncu stopnjic spode-
taknil in nos polomil, da mi je kri ves
šopek zapackala. Edina sreča pri padcu
je bila, da sem ravno tam na vratih opa-
zil naslov Krajniger. Popravil sem se ne-
koliko in pozvonil. Meni je utripalo srce,
in v nosu me je kri ščegetala.

A ko so se vrata odprla, sem se
oiunačil in bil na mestu. Pomolil sem za
silo od krvi obrisan šopek, ter skoro mi-
lobno rekel: »Milostna gospodična, tu
sem. Konečno sem Vas le našel ter že-
lim, da bi Vas nikdar ne izgubil.« »Kaj,
kaj?« se začuje med vrati. Seveda sem jo
moral brez očal prav pod nos pogledati.
O joj! Šopek mi je padel z rok in z glavo
sem butnil ob vrata. Med vrati je stala
40 letna gospodična z enim samim očes-
som. Še danes ne vem, kako sem se zna-
šel na ulici. Kakor pijan sem taval iz ene
ulico v drugo. Naenkrat se mi prikaže

moj prijatelj Kervin pod nos.
 »Ti, Kervin, povej mi no, kako se imenuje tvoja sestrična in kje stanuje.«
 Kervin me je osupnjen pogledal.
 »Kako se imenuje? Kervin kakor jaz; Anica Kervin št. 12—53, predmestje Reka.«
 »Kaj, kako Reka 12—53?«
 »No da, kaj se je toliko za čuditi.

Včeraj je bila tu, povabljena od njene tete na sinočnji ples in z jutranjim vlakom se je odpeljala nazaj v Reko, predmestje št.: 12—53.«
 Meni je silila tema pred oči in noge so se mi šibile. Začudeno me je Kervin vprašal, kaj mi je.
 »O nič, nič« sem odgovoril. št.: 12—53 hočem staviti v loterijo.«

Pustna kronika.

Gorica 1. februarja.

Kralj Pust se je pripeljal. Sprejeli so ga precej sijajno brez razlike političnega prepričanja in barve srjca. Saj Pust prinaša enim »kšefte«, drugim pa prazni žepe. Svet se izravnava na ta način. Knulu bo ves po tleh.

»Čuku na palci« je prinesel Pust veliko ključavnico, da bi zaklenil njegov dolgi jezik. Zdaj je Pust na vladi in ne pusti, da bi kdo zabavljal zoper njega. Kar Pust naredi vse prav naredi, ako tudi je neumno, da se Bogu smili. Skozi Pustovo ključavnico pa gredo samo take reči, ki so čisto nedolžne kot pomladansko cvetje.

To pa zato, ker se je marsikatera deklica spremenila iz spomladne cvetlice v tuk osat, da bode in smrdi pel mlj nokrog. Pust naj bi dal Čuku raje plinovo musko pred smrdom in pa črne špegle, da ne oslepi pred vsem, kar se danes vidi. Tudi za nu ušesa bi bilo treba posebnih špeglov, da bi bil Čuk tak kot svet prvi dan stvarjenja.

Pust se tudi boji Čukovih dovtipov, ker on misli, da je sam najboljši dovtip než. Pa so dovtipi res taki, da se njegovi podložniki smejejo le, če se ščegetajo. Ščegetanja je pa toliko, da ga nihče ne prenese. Tudi se Pust boji, da ne bi Čuk zavladal v njegovem kraljestvu, ki ni vredno, da bi ga pes o—blajal.

Čuk na palci.

PRILIKA.

»Zakaj pa imate ravno danes toliko letanja in obiskujete toliko državnih mož?«
 »Ker imam ravno danes frak!«

NA PLESU.

Koketka: »Meni je grozno vroče.«
 On: »Tedad pojdiva malo na prosto, golobica.«
 Ona: »O, jaz mislim z eno steklenico šampanjca bi tudi šlo.«

PREVDARJENO.

»Kako, Klančik. Vi ste v žakovanju in prihajate vendar maskiran na ples.«
 »Ravno zato, ker v žalovalni obleki vendar ne morem vendar še pusta pokopati.«

A TAKO!

»Stari Morel je popolnoma uničen. Tako truden je, da komaj na nogah stoji. Da, da, pust jim da po hrbtu!«
 »Kaj tako nori ta starina po pustnih norčijah?«
 »Ne — cenilec je — v zastavnici!«

A TAKO?

Dve služkinji se pripeljeta iz Trsta. Ko prideta v Ljubljani mimo tobačne tovarne reče prva drugi:
 »Poglej, to je tobačna tovarna.«
 »A tako«, reče druga, »jaz sem pa vedno mislila, da tobak raste.«

LE POGUM!

On: »Ne bom se oženil, dokler ne dohim neveste, ki bo naravnost moje nasprotnice.«
 Ona: »Saj je med znankami dovolj čednih in pametnih mladih deklet, le ne obupajte!«

V PLESNI DVORANI.

Mrzlika je šel na ples s svojo boljšo polovico.
 A v dvorani ji je položil, da mu je prevroče.

»Vidiš?« pravi ona, kaj ti nisem rekla, da obleci površnik. Si me moral ubogati.«
 »Toda če ti pravim, da mi je prevroče!«
 »Ravno radi tega! Če bi imel površnik, bi ga lahko sedaj slekel.«

GINLJIVI ČASNIKARJI.

Poleg »Čuka« mi prihajajo tudi drugi listi politični in nepolitični. Radovedno sem prelistaval noveletna voščila in vabila na naročnine. Mislil sem, da bom tudi v »Čuku« ugledal kaj tako ginljivega, kakor sem ugledal v nekem provincijalnem tedniku: Evo, apel:
 »Čitatelji! spomnite se, da je življenje le kratek čas in poln presenečenja. Vi zamorete umreti od hipa do hipa, ne da se tega zaveste. Zatoraj plačajte Vašo ocelnetno naročnino v naprej, s kojo si tako zjamčite dobro nekrologijo.«
 Kaj praviš, »Čuk«?

PET OČENAŠEV.

Mati: Zakaj se pa tako jokaš. ljuba moja hčerka?
 Hčerka (prišedši od prve spovedi): »Oh, mama gospod so mi naložili pet očenašev za pokoro, jaz znam pa le enega.«

DOBRA KUPČIJA.

Tonček: »Oče, ali ne bi bili veseli, če bi vam prihranil krono?«
 Oče: »Seveda. A kako si to učinil?«
 Tonček bežeč: »Ali niste rekli, da mi daste krono, ako prinesem dobro spričevalo — pa ga nisem.«

IZ KALA.

Če hočeš dobro vino piti, na Kal visoko moraš priti, če češ imeti feist doklé, na Kalu še čez sto ilh je.
 Tu vino je zelo po ceni, doklé, se vsako rado ženi, samo, da teta ne ostane, raje fanta v mrežo viame.
 Če Čuka morda se to zdi, da skuaj vse so le laži, naj pride gledat v ta naš kraj, bo videl, slišal marsikaj.

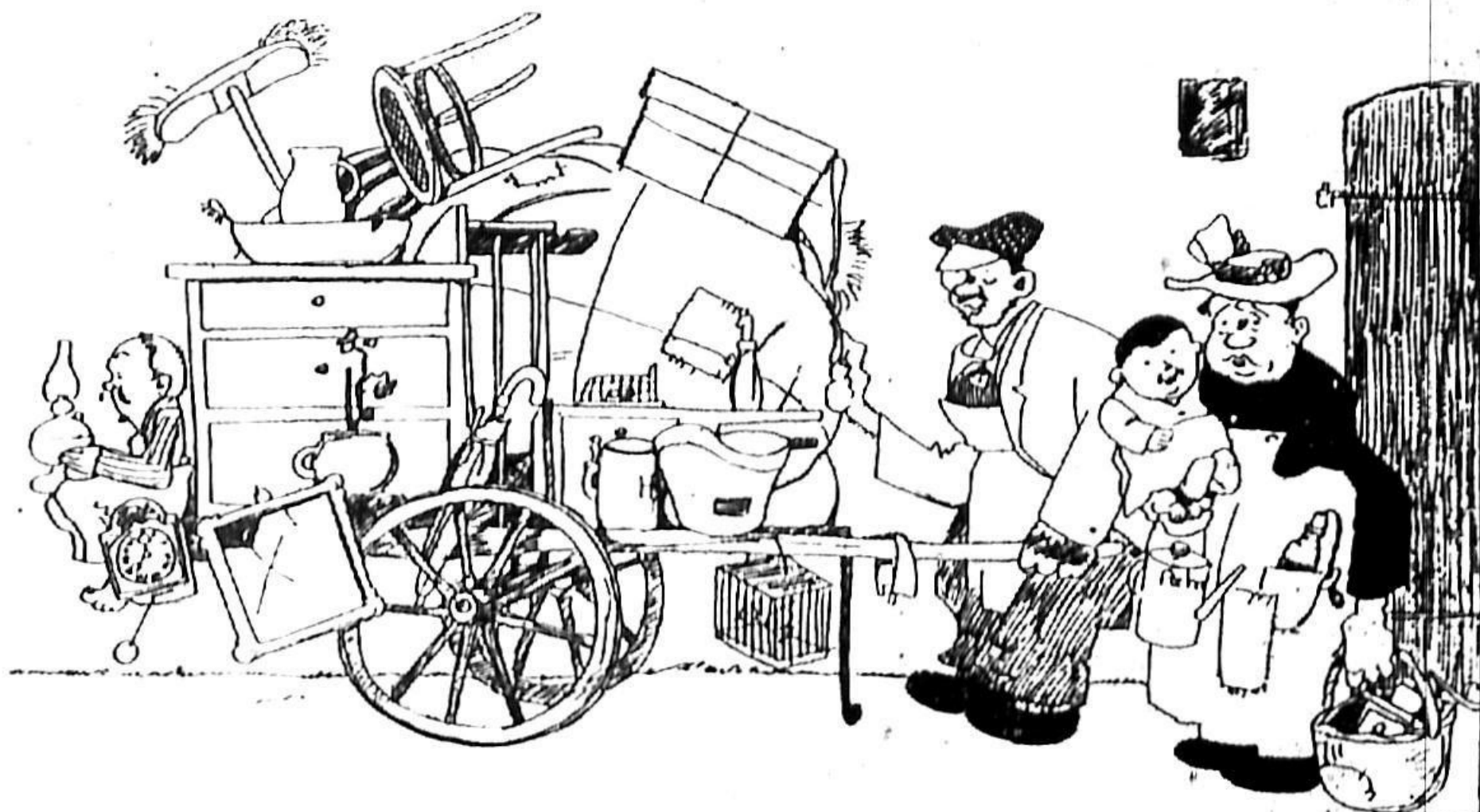
O TI OTROCI.

»Sti ic, ali ste že zdravi?«
 »Zakaj me vprašaš, Jakec, saj nisem bil bolan?«
 »Pa so mati včeraj rekli, da ste padli na glavo.«

IZVRSTNO ZDRAVILO.

»Vzemite škatljo mojih kroglic,« reče nek mazač gospodu, ki je močno kašljal, »nič več ne boste kašljali!«
 »Kaj, ali vaše kroglice tako hitro umore človeka,« reče zbadljivo bolnik,

Po novi postavi tako se napravi.

»Koliko zlega je na svetu a. botra? Da vi znate, kaj se mi dogaja...«

»Kaj se je zgodilo?«

»Sem primorana, da se izselim.«

»Izselite in zakaj?«

»Kaj ste spala botra do sedaj, a? Kaj ne znate, da je čisti dan, ko je postala mesto Gorica hribovska vas, rekel neki gospod Ribi, da se bomo morali izseliti v druge kraje in morda tudi v inozemstvo?«

»Aaa? In vi si ne dajete dvakrat reči, kakor se vidi.«

»No, jaz ubogam, da se držim postave.«

»Ej, potem imate prav. Seveda, kdo bo bival sedaj v hribovski vasi, če je bil prej gosposko navajen.«

»Pa, da bi bilo samo to, bi še bilo. Toda ne morem in ne morem več prestajati. Mimo hiše vozi sedaj tramvaj ter ropota, da se vsa hiša trese.«

Spodaj so se naselili kovači, ki nabijajo neprestano, da je moja hči dobila nahod in mrazico, ker vedno na oknu čepi in zmerja.«

»Če je tako, imate seveda prav, kdo bi še tu bival.«

»Pa, da bi bilo samo to, bi še bilo. A v zgornjem nadstropju nad nami v kuhinji cepijo drva, v sobi skačejo štirje paglavci, da duše stresajo, a v spalnici močijo pod, ne vem s čim, da nam do noči, ko spimo, skoz strop naravnost na obraz

curlja. Ves strop je že rumen in plesniv.«

»Jojmene, botra, če je tako, imate čisto prav. Kdo bi spal, da bi mu do noči v usta curhalo.«

»Pa, da bi bilo samo to, bi še bilo. A vrh tega vsega se je pričel še hišni gospodar pričakati z nami. Pomislite, z nami... ki smo samo 9 mesecev zaostali s plačilom stanovanja. In ta nesnaga je imela pogum, da nam odpove stanovanje in nas vrže na ulico.«

»Jojmene, botra, potem morate pa brž h komunistor, ki so na vsih shodih priporočali, da ni treba plačati stanovanja...«

»Hi, stari, porini kariofo!«

• • •

Nova Nova

Narodna Knjigarna v Gorici

Gosposka ulica št. 7, v novi hiši „Gor. Ljudske Pos.“

Kotiček Narodne knjigarne.

Pozor! Vse trgovce na deželi, vse župnijske, županske in druge urade, šolska vodstva, stavbene zadruge in naše občinstvo sploh opozarjamo, da je otvorena v ulici Carducci št. 7 v Gorici, ob tramvajem križišču nova slovenska knjigarna, ki je bogato založena z vsemi slovenskimi knjigami, muzikalijami, pisarniškimi potrebščinami itd. Vse blago se dobi po zelo ugodnih cenah na debelo in na drobno. Šolski zvezki, črnilo, peresa, gumice, svinčniki, papir v največji izbiri. Pridite in prepričali se boste.

Pasijonske igre v Oberammergau-u, lepe razglednice v barvah, serija 26 raz-

glednic, ravno došlo iz Nemčije, dobite v Gorici v »Narodni knjigarni« po zelo ugodni ceni.

Jadranski Almanah, če ga še nimate in morate ga imeti, lahko naročite v Gorici v »Narodni knjigarni«. Pošljite L 6.60 za broširan, a L 10 za vezan izvod, dodajte 70 c. za poštnino in dobite ga v najkrajšem času.

Kaj je to »Ročni kašipot?« Iz Ročnega kašipota izveste vse, naslove društev, šol, župnijskih in drugih uradov, imena trgovcev in obrtnikov v vsakem kraju itd. To je zelo potrebna knjiga za vsakogar. Šezite po nji. Pošljite 7 L »Narodni knjigarni«, dodate še 50 c. za zavoj in poštnino in dobite jo takoj po pošti.

Tuje knjige, nemške in italijanske, ima v zalogi tudi »Narodna knjigarna« v Gorici. Kar jih nima v zalogi, jih naroči takoj. Zveze ima z največjimi inozemskimi knjigarnami.

Naročila za tiskarska dela, enako tudi za vsa knjigoveška dela in izdelovanje štampilj sprejema tudi »Narodna knjigarna« v Gorici; dela so izvršena lepo in naglo ter po zelo ugodnih cenah.

Veliko zalogo razglednic ima »Narodna knjigarna« v Gorici, ki jih daje po zelo ugodnih cenah. Opozarjamo nato posebno podeželne trgovce, da se poslužijo velike in ugodne izbire.

• • •

Med Erzelijem in Gabrijami je bilo najdeno sledeče pismo:

Carissimo!

Ti go škrto di venire di sera sotto la finestra che io ti volio aprire, perche io volio molto bene a te. Perchè tu non mantente la promessa. Io spetavo tutta noie zvando vieni, ma non sei venuto. Sicuro tu niente più bene vuol a me. Sicuro vol bene alla mia cucina ma ela ge fidanzata. Vieni domani alle 8½ na Saput. Se no non ti gvardo più. Saluti ti manda tua tua per sempre tua

F.

Štandreške kvante.

Marjuta: O — dob'r dan Zeža. Mi dve smo kukr d' bi si zg'v'čila — zmiren pridemo ukop na pompu prvoj uodu.

Zeža: Ja — kaj č'ste Marjuta — gliha uk'p štrih. Buoš že ve, d' n'rdi use prou. Midve si zmiren kej lepaha p'vemo. Anu puotle naj rečeju lide kar čeju.

Marjuta: Si videla zkoudja — zadnji bot n's je vidou čuk — anu prou use, kar smo g'vrile, je napisau.

Zeža: D'nes sen tudi ukapla adn kvrtin vina, ma d' bi mi ja kašna č'ntava n' vidla, sn ha skrila p'd firtol. Ma veste, Marjuta, lide misliju, č' si spije kašen kvrtin vina, d' smo že pijanke.

Marjuta: Sj to je glih, kar rečen jest. Nec m, č' p' kusa č'v'ka, kašna gotu vina. Ben p'glaj: Učera sm šla brat vržoti anu je blo t'ku mrež, da mi s teli prsti zmrzni — anu potle k'dr sn pršla d'mu, sm mohla še dajet jest prascem anu pičulaten. Vati-fr-foter sm si mislila — bom del'la anu ga buo sam dedec oiu. Sn šla lepu u škrinj — sm uzala flašku — anu sm nrdila lepo adn par pižirkov. Ima nej nš ta stari veš — jest nevem skje je prnesu fino tr'pisko žganje.

Zeža: Ben t'ku pravte d'ste brala vržoti učera, ben ma sej si n'splačaj j'h br't. Nš France je šeu zadnji bot u Trst — anu j'h je peljeu celu kripu. Anu kader je pršu d'mu, sn ha prašela krkaj soudou je prnesu. Ma veste k'ku mu je reku: »Zadnji soudi smo zapili dr »Cirabei u Mirni«. Potle ha nisen manker več uprašala — sn hitro vedla d'more bet slaba kupčija.

Marjuta: Ma ja, ja sej ti rečen jest d'en blo marbeiši d'bi ložli seme od vržotov na oginj, p'morit usih pičulatov — anu potle p'jest use sami. Anu h'spudje naj pej gladeju pole.

Zeža: Kaj mislite, d'bi ne nuceo. Bi ben vidle. Še taljani bi si potle spametli —

anu bi prnesli pravincu nazaj z Udine u (Tricu.

Marjuta: Ja, ja use prou. Ma za tako delo bi treba d' bi ble zenske. Kaj ceste da ti nrdiju moški. Prviha k'r'binirja ki ti vidju ti nrdiju u brgeše — ne z'meri veš Zeža d'nucen take bisede.

Zeža: Marjuta — glih zdej gra ž'pn. Lejte ki gre uoda črez — zoprte špinu.

Marjuta: Ja sej jest moren t'ku jel — moren še dt jest prascen. Adijo Zeža.

Zeža: Ben pej — adijo.

Predpust.

Pravsto po Prešernu.

O predpust, ti čas presneti, da bi ne norel več v drugo, di napravil med dekleti si precejšen smrad in kugo, si njih pametne mozgane, del popolnoma na snit, da zdaj celilo si rane. To povem vam prav na uho. Pa bo mati zdihovala, oče se jezil srdito, ali Pepca zalovala in samevala bo skrito.

O predpustni čas presneti, da bi ne noril več v drugo, še med fante nos prokleti si pomolil, trosil kugo. Ta in oni svoj mošniček je izpraznil, zbrusil pete, šel iz hleva je teliček, vse na čast in slavo Mete. Misli imeti gospodino, pa plesalko je pograbil, ima uboštva polno skrinio, pa na delo je pozabil.

O predpust, ti čas prekvati, da bi več ne prišel v drugo, še celo nad diplomati, si natrosil svojo kugo. Že tri leta maškerado, pustni korzo se igrajo, ves svet vlečcio za brado in za noreca nas imajo. Goljufajo nas za dnarie, in igrajo patriote, naša beda, kaj jim mar je, nas imajo pač za trote.

Pozdrav z Marsa.

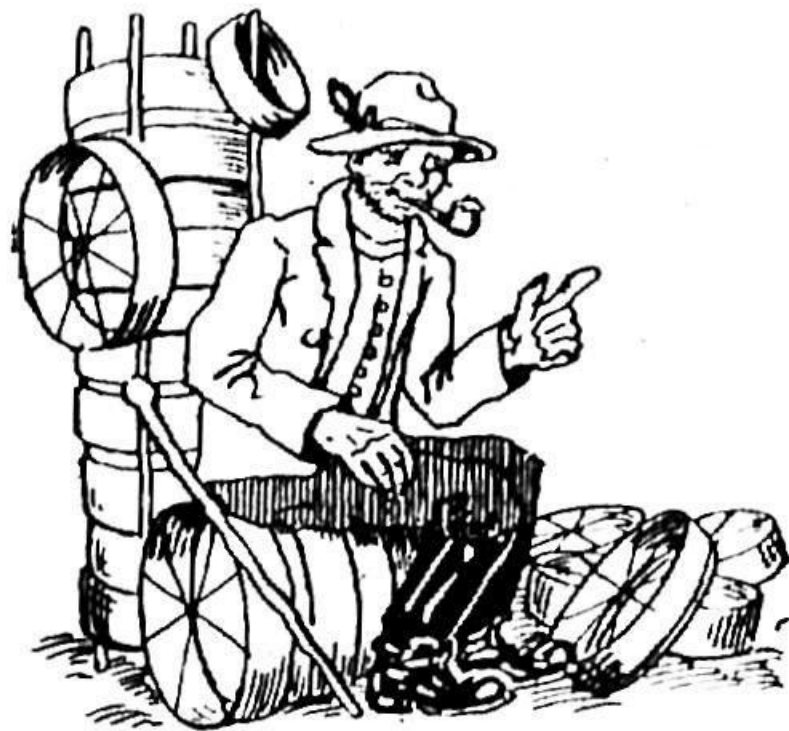
Perpetua mobile. *Večno kolo govori:* Jaz vozim gospodarja »faju« gospoda, ki je predsednik bacilistov, in ima največjo zalogo prevzetnosti, s katero tudi mene napihuje. In, ljudje božji, ne verujte, kar Vam zdaj povem.

Ta moj gospod je po poklicu »oberzidar« in skoro bi bil zidarski mojster — samo še 8 let teorije in osem let prakse mu je manjkalo. Tako je zidal one dni, ko je bila zvezda Mars najbližje naše zemlje, sosedu novo hišo. A ta je mali možiček — pa velika kanalija. Moj gospod je povsod zelo štedljiv. Pa je hotel narediti vhod skoz dimnik na senik, da prištedi vrata. Ali lastnik hiše, ta mali mož, ni hotel — marveč je mojega gospoda z dela spodil. Ves

razsrjen je priletel domov in tako napihnil mene in sebo z prevzetnostjo ravno isti hip, ko je bil Mars najbližje naše oble — da rajju je oba nase potegnili v nebesne višave, odkoder Vam voščim, da vozite v matonobili — anatomijo, velike davke, in nič zaslužka — ker delo stavi žulje na roke.

»Žiher« Vam je žal za mojega gospoda. Takega ne dobite več. On je bil najvišji po vseh uradnih, ko je strehe na njih popravljaj — pa tako fajnu da ni kaplje vode na njih ostalo — ker je spirala strupene bacile v uradih na zaprašenihi aktih. Glavo je nosil enkrat v nedrjih — drugič v znak, ker jo ima za sitnost — a Bog mu jo je dal — samo, da ima kam kapo devati, ker klobuk stlači vedno v žep, — da ljudje zvedo, da je to »panama« slammik — in on lastnik njegov.

Tudi za »sindaka« bi bil kmalo izvoljen — ker je dobil svoj glas in žena mu jih je dala — več, kot so jih vsi drugi dobili. Pa še čudeže zna delati. Po vsem največjem dežju je šel v mesto — pa se ni zmočil, ker jo bil med dežjem doma. In Via Sempeter pri mušverju je šel cel vlak čezenj — pa ni bil nič ranjen — ker je šel pod mostom. Kdor kaj rabi za eno milijardo let, — dokler se ne vrnemo, naj piše na naslov: Politični okraj »Zabja Vas«, pošta Zapučke, Vila Moc.

Ribničan Urban.

Buh dej, Idje buožje! Sakrabolt koku je lištnu uo püste. Pa mislte morde, de ga pr nas nej. Ja kajpek, še bl koker pr vas. Un dan, k'sm duobru jen use orodau, sm kumej čakou, de h'damu pršu. Kar prec ne prvem štaracuone sm u pajnguof šu, pa sm buh buod zahvalen stuodu glih u an vagnon, k'je jenuš kanape uob stranieh. Toku sm vsaj ne mjelku sū. Ampek tu je pa rajš: kedor Idje zegljedajo anga kimštnega človačka, m' ne dajo gmaha.

Je pršu am cajt aden fjerbec k' karte gljeda, pa je djau, de je muoja karta ze tretji klas, jen de ne smajm ne kanape sedet. Je kajpek, k' trjetjega klasa, sm djau jest, zetu sm pa tüde u trjetjega šu. Kaj ste toku nratfjerste, de še štet ne znate, buh vas štrafei.

Pa kar zejalu je tu kruotešče jen vseglih nej tlu vrjet, če sm prou jest rj-kuž de je toku. Kar štite uod mašine nezai da buoste vidke, de je trjetje. U prvem je štajkulen, u družine kufré, kangle, zaklé, pajklet, kište, škatle, ierbace, tiste k' se kotrabant

opjelejo jen ta trjetje pa ze puostjene ldi. Inu, jen ta je trjetje, pa gnah dajte jen kar ke pajbe, pa drlgo rajzo bulše štite! Ne Rakke sm duole stuopu, pa je bui glih seminj. Pa sm tu tld jest keij gspujsleoga künpet ze našo šišo. Jen glih prov sm pršu. Ankret sm t' Gönice vidu pr ane gspé, k je an valer uod njene kepila, de je poklicala dajko s kamre, pa nei neč zokrcčala, ampak pritisenla ze an bev knof, k' je biu u ane hrišške ne lampe u kühne z anem stri kam drvjezan, pa je u kamre pozgumla.

Nu pa glih take hrišške so ne Rakke ne ane štarte prodajali. Jest sm precej ano ktipu jen sm jo dama ne lampo u kamre prvjezou, t' kühne sm pa ne nizo an zguonec du, k' sm ga krave u štale uod viezou. Pr nas imamo no nevide samu uo pilste nohcei, jen tuo rajzo se je Tlelbana va Mica uozenla, k' ji je bla muole rajka Urše uina. Pa zetu jen ze družu, jen zetu, k' sm u našem maiste hedu nobraitan, smo jenajle pr nas nohcei. Najprei smo ano veliko sklajdo uocvirkuč snajle, puotlet zganoe zabajlene z masuonkan je nprežgano zu po, krvave klabase, kofe, potico, blancate, puotajne, ajmoht jen hrišškovo voduo pile Jolhata, vajste pron rals; toku je bli hriššnu, de je kar uod nist kaplelu.

Vse je bli toku hedu kontent, jen zida ne uole, de n'kul kei taoga. Tante jen de klijeta so pa prou vsi u šiše slovatsnu urajzale našo laipo, slavno jen do vsem svete znano maistno himno:

Vre, vre vre.

Mi smo pa Rijbenčanie!
Nerjedle smo an vjelek špas,
užleli naš lesieni bas;
smo citrat zečiele
po rijbenške šjege, vrsk, vrsk!

Vre, vre, vre.

Mi smo pa Rijbenčanie!
Po callem svajte va kumai,
ves fulek ze naš antverh' vaj;
smo zmijerei b' l brihtne
štedjoramu künštne,
po rijbenške šjege, vrsk, vrsk!

K' so cajlo uodpele jen je blu urloče jen žejni so blé.

Jest sm jem tu ta nibrbl novuo našo künšt pokazat jen poklicat muojga Janeza s kühne brez kričet, de nei kislega mlajka prnjese. Kar ze knofek sm rtisma. Pa nei tu zguonec u kühne pozgonet. Pa sm šankret pitisnu jen še nei tlu zgonet.

Adem je djau, de ne buó pr nas majnde neč s tuo künštjo. Nu pa čez an cajt, k' najsem neč prliskov, je toku strešnu pozgonilu, de je pes zečjei lajet, jen muoi. James je tld u šišo pršu jen djau, de je mačka ves ajmoht jen zguonec ne bla prevrnila. I buh nes vare, sm djau' zdej pa vajm, de kravje zguonec nei ze tu; buom muogu žie anga ze filičepjet küpet.

Ampak mi smo kar neprej svatvale uokler najsmo usegá pojeile jen popile. Druh dan mi nei bli pa neč kei duobru. Nuotre me je najkei teščalu jen strešnu hedu sm biu žejen. Padar m'ie djau, de muorem b' l kuokker moguče stran uod vina, če čm de buom hmale sniet no svajte šu. I se vaj, mjeni k' je duoste zetu, sm ga tld ubugou. Sm vinu küpu pa u an luonec zliv jen ne svisle niesu. Uod tam sm an ruolček nepielov prov u muoió kamro pa sm z ruolčka vinu sesou; jen drug dan

m'ie bli rajs uodljegu. Tuolku m' je bulše, de sm lehkü spjet ne rajzo šu. Do šmpjetra sm prodajou, puotlej sm se tu pa pjelet jest jen muoja ruoba. Tisto sm uoddan kamer drüge kište jen kufre dajvajo, rest sm pa kar u vagou šu pa skuz uoknu ghedou.

Nankret pa je pajnguof zepiskou jen se zečjen počase neprej pomikat, muoje ruoba je pa še ne flejh čakala. Jozes, koku sm biu jezen. Kar zeleričov sm ne tistga ajzponarja, k' blagu u celi muose, zekaj kruota tld muojga blaga nei muotru dajla. Koker pošast gorječa spod puoda, glih toku me je zejou jen djau, de sm neumen. Jojmenes koku b' bli vunder tu moguče, de b' biu jest neumen. Nokočer ne, Jest sm djau de je uon, nen pa je mjeni djau, de sm jest Zekaj sm djau, rovaldei, kruota. Pa je djau, de sm u ta nabek cel stuopu, k' ne gre pa Triste, ampak Rakke. Pa nei grjem jest kamer čem, sm djau, kaj tjeb' mar grie; če sm se jest zmrotuč se pa muoja ruoba nei. Rijbenška buihtnast je ne usako vižo njavječja. Jest duobru vajm, de sm jenu prvü. Pa k' sm u Trnuvem tld poznat, kar se samu po siebi val, sm pa ke šu. Set tam sm jenu anga čloyajka, k' ma muogspol jen, je mjeni še najkei douzan.

Glih prou sm djau. Muoje ruoba k' brihtna buo še tuokni, de me buo počakala, jest buom pa stjerjov ta cajt. Pa tld tu nei šlu prov gladku, koker sm mislu. Muož naj jenu sočmu, de b' me plačou. Prou neč naimu vajdu, kajb' stuoru. An cajt sm grtntu v na sm se precej domöslu, kaj je ze nerdet. Koker je müzka zeuorglala, sm suš ne anga lesjenga kojnička pa sm se ne ukule ojedov. Neč naimu tu duole let, če sm biu prou žje ano uro jen pu ne kolničke.

Muoj doužnik je djau, če mi nei še ze duoste; jest sm pa rjaku, de ne še. Se vaj sm djau, vse me žje boli uod sprajt jen uod zat, kosti mi puokajo jen mogie se mi po flejh ulajčejo, glava me boli jen vse me tešči pa si ne muorem pomagat tld če b' si tu; zekeij tuolku' caita se muorem uokul vrtel ne ringelšpile, dekler ne buo muoj douh doplačen. M'ie blu zoid ze muoje kosti, pa nei blu ze pomagat. Jest sm tu b' t ne usako vižo plačen. Keder je blu zedüosti, sm duoli stuopu jen djau gospodarje: »Si mislu, de me ne buoš plačou, kejne, pa sm te norihtou, na viš figo.« Pa sm me uobei pokazou jen šu ne ajzpon.

KRONBERG.

Ker pri nas v Kronbergu in Lokah nimamo pismonoše, da bi nam prinašal pošto, zidamo pod gradom fabriko za štirinogata pisma in dvonogate dopisnice. Za ta velik promet že tudi prav pridno poravljamo cesto. Upamo, da se s tem prepreči tudi nameravana selitev v Ameriko, ker bodo vsi naši ljudje lahko zaposleni v tej na novo urejeni tovarni. Kdor nam torej hoče pisati, naj se naroči te vrste pisem in dopisnic pri našem podjetju.

UBOGI PRIGANIACI.

Žena (možu, ko se vrne z lova): »No, si danes kaj zadel?«

Mož (zelo nejevoljno): »Sem!«

Žena: »Ali je že v kuhinji?«

Mož: »Ne tam, ampak v bolnišnici.«

Pravijo, da bo koncert v maski ali maskiran koncert ali kako za vruga se imenuje, v Tigovskem domu, popolnoma tajni. Dvorana se spreminja v raj, saj maskerado priredé umetniki. Prepeljajo se s posebnim vipavskim polžem na to priliko. Maskirati se jim baje ne bo treba. Vsi ljudje radovedni komaj čakajo, da vidijo vsa čuda, ki se bodo godila ta večer. Baje so vložili prošnjo za podaljšanje noči.

Pravijo v Cerovem, da se v St. Lorenzu pri Mosi godé galilejski cudeži tam se namreč spreminja voda v vino narobe. Kdor to pije gotovo ni pijan.

Pravijo in dolžijo g. F. P. Nagodet iz Novega sveta pri Godoviču, da je on dal neki dopis v Čuka. Čuk rad priznava da to ni res. Naj še iščelo drugega.

Pravijo, da grabovska poštarica ni bila premeščena radi tistega, kot je poročal Čuk enkrat poprej, ampak čisto iz drugih razlogov, ki zanjo niso nečastni. S tem bodi krivica popravljena, obrkevavanje pa pade na dopisnika: on ima dol jezik in še kaj po vrhu!

Pravijo, da je Saša prvi krof, ki je dobil z doma v Verono, premočil s solzami.

Pravijo Vam Turinci mi Verono da ne govorite toliko po nemarnem, pašti šuti, ki ste jo in ki smo jo že toliko pokopali, da se nam v želodecu ne obrne.

Pravijo, da ni bilo v Podbeli že pol leta godbe, zato pa romajo »čeče« plesat v Logje in celo v Breginj. Čuk jih je videl.

Pravijo, da se bo moralo na poti Morsko-Kanal postaviti najmanj 10 lu minov, ker v temi se ne da konstatirati ali jo govorjenje »dotičnega« z »dotično« resno.

Pravijo, da bo občina Dol Otlica na pustni pondeljek razdelila med občinarje okoli 40.000 lir, kot preostanek od bivše aprovizacije. To bo vesel pust, v vsaki hiši bo »ocvirkovca« in tudi vina bo na bente. Juh...

Pravijo, da je cesta v Lokovec v groznem stanju, dasiravno stane že čez 1/2 milijona lir. Je pač novodobno gospodarstvo.

Pravijo, da akrobatsko društvo s Desklah ponovi v kratkem svojo roko borbno tekmo. Predvideva se tokrat za nimiva tekma med Št. in M. Pridite k predstavi vsi!

Pravijo, da je Čuk na palci vprašal neko dekle z Gradišča nad Prvačino, za kaj oblizne prste vsakokrat ko si popravi frizuro. Dekle je odgovorilo: »Zato, ker je frizura sladka in ker postajajo vsled barve prsti rdeči.«

Pravijo, da bi ajdovski fantje in dekleta v različnih pisnih zelo radi pisovali in razkladali bolj izrazito svoje občutke, ko ne bi bila poštna cenzura v Ajdovščini tako radovedna.

Pravijo, da je vsa divjačina v Čavnu in še daleč naokoli na moč prestrašena, ker so v njih kraljestvo pricapljale neke vrste čaplje z nepopisno dolgimi in tankimi nogami, ki pa nosijo puško na ramu.

Ako kdo želi založiti razglednice svo-
vasi, naj se obrne na »Narodno knjigar-
« v Gorico; ta preskrbi razglednice po
nižjih cenah in v poljubni množini.

Najnovejše knjige iz Jugoslavije so
avkar došle. Vprašajte naglo po njih, da
poidete!

Koledarje male žepne (moške) in
ajčkene (ženske) ima v zalogi »Narod-
knjigarna«. Pravkar došlo.

Pesem izpod globočine zemlje.

France, Simon, Florijan,
ne živimo trāvendan
dosti vina in klobas,
saj nič ne stane nas ta špas!

Le pogledite naše kn...
kak' odkrivalo nam kape
še klobuk ti sname dol
pa ga imamo v parazol!

Jajca, putra nam bo dal
in za vina liter al' bokal
pa pomazal bodem šilt
Florijan Simon je absihit!

France jaz sem general;
takih oslov sem poznal
dokler šlo je t'ko naprej
France vživaj in le jej!

Sedaj pogruntal jo je kn...
da požerem kar cel kap
sedaj me gledajo po strani
nazaj v žgalno kot lani!

Tam boš r... žgal, potil
men' se dolgi nos vrtil,
moj »nazerl« ni majhna stvar
saj Bog ga vstvaril ni v kvar!...

Na koru pojem bas, tenor
še zraven mene Simon, Floridor
mi smo trije kot trojica
zvonov ta novih čuvarica

Laudon bode naš klučar
Simon Florijan pa za par!
S smolo bomo jih mazali
ob praznikih pa nabivali.

Loize, smolo kuhaj bo
in do zvonu mazal bo!
Loize res je dober fant
talentiran diletant.

s smolo kuhata ga skufo
in prodajata ta strup.
Mežnar bode le zvonil
kn... k pameti budil.

Sami vžigajo to luč.
Trojica, Loize, Smola Fuč!

HITER POMOČEK.

Gostilničar: »No, kako ste spali?«

Gost: »Hvala, prav dobro!«

Gostilničar: »Ali niste nič videli stra-
hov, ki se včasih pojavijo v naših sobah?«

Gost: »O... pač!«

Gostilničar: »In kako ste jih prepo-
dili?«

Gost: »Ponudil sem jim kozarec vaše-
ga vina — in zbežali so, kar so jih nesle
pete.«

DOBRA SOPROGA.

A. »Moja žena je strašno radovedna.«

B. »Moja pa nič, še nikdar me na pr.
ni vprašala, odkod naj vzamem denar za
njene obleke.«

PONIŽNO
JAVLJAM
DA BOM ODSLEJ

VEDNO
SODELOVAL

-J-JA !!!

Nekje so hoteli imeti župana,
izbrati bi mogla ga občina zbrana,
vgibajo, mislijo, v glavicah sto
se vrtno ta misel: krojač župan bo,
a dvigne se zopet nov glas: ne velja!
krojač je neveden, ker brati ne zna.

In zopet razmišlja sto glav, primaruha,
in tuhta in ugiblje, preudarja in kuha,
pa morda čevljarček bo dober župan,
doma je tak vedno čez noč in čez dan,
a dvigne se zopet nov glas: ne velja!
čevljar je tak človek, ki brati ne zna.

Tako se trudila je občina zbrana,
prav do večera od jutra zarana,
ko nagnil k zatoni se beli je dan,
še vedeli niso kedo bo župan,
nikogar ni bilo, ki brati bi znal
in hitro župan vse vasi bi postal.

Takrat pa osel se s paše v vas vrača,
toliko ljudstva to res ni igrača,
travnice sladke je osel vesel,
naglo na nogi se zadnji je vzpel,
in z glasom zarjul je pregroznim: i—a!
Vas je zavpila: Ta brati nam zna.

So enoglasno volili župana,
oslu je bila ta čast časti dama,
moder na stol se županski je vzpel,
očali na nos še modrejše nadel,
oslu učenost se resnično poda,
bere, razlaga, računi —i—a!

Takrat so bojda vse osle naučili,
da vsak kosmatinec zdaš k jaslīm se sili,
ta je minister, poslanik, še krona
večkrat oslovstvo pokaže raz trona,
prvi kot drugi pa vladati zna,
kot brati zna osel svoj lepi: i—a!

ČREVLJARJEVO MODROVANJE.

Ja, tako je zmerom. Če naredim lju-
dem čevlje po nogi, jim niso po glavi, če
jim pa naredim po glavi, jim niso po nogi!

PISMO NOVOPOROČENCA.

»Dragi France! Nisem mislil da se je
treba v zakonu toliko učiti: moja Mici se
uči »kuhati, in jaz se učim jesti!«

Velika skrivnost.

1. Prijatelj predragi, skrivnosti ti povem, ne pravi jo drugemu nevarnemu ljudem.

2. Zdaj vnovič se bližajo levi nam čas, pristojni se k meni, pristojni počasi.

3. Je Rusija dala denar v propagando, an ako bo vojna, za našo bo bando.

4. Ha, dobro kompare, če bomo za pili, če ljudstvo s papirjem, besedo tlepli.

5. Poskrili se bomo in dobro živeli, četudi bi drugim lasje ostveli.

6. Le tiho, da nihče ne zve te nakane, kdor moder je diše in roke si mane.

STATUS QUO!

Na neki sodnijski razpravi so hoteli razpravljati o neki škandalozni zadevi, navzoča je bila večina občinstva ženskega spola.

»Sodni dvor« pravi predsednik, »ne misli razpravljati tajno pri zaprtih vratih, toda naproša poštene ženske, da se odstranijo.«

»Nič se ne gane.«

»Tedaj«, dostavi predsednik, »ko so poštene ženske odšle, pustite obtoženca v dvorano!«

PRIVLAČNA SLIKA.

Na neki razstavi modernih slik je ugleдал avtor pred svojo sliko večji krog občudovalcev ter stopil k njim misleč, da bo našel kupca za njo:

»Vam vgaja slika?«

»Da, krasna je, prav realistična, in skomina k apetitu.«

»K apetitu — zaton solnca?«

Gledalci: »To! glej, glej, mi smo pa mislili, da je jajce ocvrto na volovje oko!«

KRITIKA.

Šolski nadzornik napiše stavek na desko in vpraša otroka, kaj je posebnega pri tem. Vsi molče nekaj časa; potem pa dvigne roko malj v zadnji klopi in reče: »Jaz vem, g. nadzornik: zelo slaba pisava.«

TA PA ZNA.

V neki družbi se je govorilo več takih reči, kakor jih je učinil Pavliha. Tedaj zakliče nek šaljivec: »Kaj vse to. V Čikagi sem videl na razstavi stroji, kjer so metali na eni strani grozdje noter, na drugi pa že meče hlapec pijance iz gostilne.«

BAHAVI SLIKARJI.

— »Vedi.« — je rekel prvi slikar, »da sem nekoč nastikal na tratoariu pred mojim stanovanjem, lirski bankovec, da si je nek berač vse nolite odtrgal, ko jo je hotel obrati.«

— Je že nekaj,« pravi drugi, — »a še premalo. Nekega dne sem jaz nastikal prešičje stezno na kamen, in neki pes je snedel polovico kamna, predno se je svoje zmote zavedel.«

NIČ NE DE.

Gospod: »Vaša nevesta je pa strašno zrda!«

Jurist: »A ima 30.000 olajševalnih razlogov« (zoldinarjev).

ZVITEŽ.

Prijatelj: »Saj imaš v svoji trgovini same uslužbence z imenom Zajec. Je li to nalašč ali slučaj?«

Trgovec: »O nalašč. Če zakličem: Zajec, ne hodite leni, potem delajo vsi kot obsedeni!«

A VENDAR.

Zdravnik: »Vaša bolezen ni prav nič nevarna!«

Mož: »A vendar, prosim g. doktor, napravite zelo resen obraz, da bo žena lepše z menoj ravnala.«

IZ ŠOLE.

Učitelj: »Zakaj gre živo srebro kvišku če se vtakne toplomer v vrelo vodo?«

Učenec: »Ker mi je spodaj prevroče.«

IZ ŠOLE.

Nadzornik: »No Janezek, bi mi mogel povedati, kako milo zimo?«

Janezek: »Da, l. 1911, takrat so bili naš gospod učitelj celih šest tednov bolni.«

NESRAMNO.

Kupec: »Hlače, ki sem jih kupil pri vas pred mesecem dni, so že narazen.«

Prodajalec: »No, porčite, saj sem vam takoj povedal, ako kupite pri meni pridete kmalu zopet!«

NEPRIČAKOVAN ODGOVOR.

Kočijaž (ko pripelje fino oblečene gospoda pred sodnijo): »Ali naj počakam, da se vrnete?«

Gospod: »Zakaj pa ne, če imate čas?«

Kočijaž: »Kako dolgo bo pa trajalo?«

Gospod: »Ne dolgo, samo dva meseca.«

VEDNO ISTI.

Služkinja: »Ah, gospod profesor!«

Profesor: »Kaj pa je?«

Služkinja: »Šivanko sem požrla!«

Profesor: »No, požrite še »cviren.«

DOBRO ZADEL.

Gospod pride v gostilno in sede na prazen stol. Gost, ki mu sedi nasproti, pravi: »Oprostite, ta stol je zaseden.«

»A tako«, odvrne prišlec, »na komu pa s dim?«

ZDAJ ŠELE VEM.

Mestna gospodična se prvič pelje po železnici mimo polja posejanega z lanom.

»Zdaj šele vem, kje žvepljenke rastejo«, zakliče, ko zagleda modre glavice cvetočega lana.

PRI SODIŠČU.

Sodnik: Že zopet ste tukaj in zopet radi tatvine; ali ne mislite opustiti tega posla, da bo že enkrat mir pred Vami?

Tat: Pa pustite vi svojega, če ste se me naveličali.

Pravijo, da Kobarjci narodno spimo. To pa ni res. Naše požrtvovalno narodno delo posvečujemo že nekaj časa v prvi vrsti Brdom in vipavski dolini.

Pravijo, da namerava kobarijski lekarnar v tem letu na lekarniška vrata obesiti tablico, ki bo kazala vsako uro, v kateri oštariji naj ga iščejo v tem času.

Pravijo, da tolminski nadzornik v kratkem postane general radi obče znanih zaslug.

Pravijo, da se v Kobaridu nekateri krogi silno trudijo za dosego mirnega požitja s sodržavljani ital. narodnosti. V ta namen so vprizorili na Silvestrovo — našastovski ples in se tudi v tem letu odlovedali drugim narodnim prireditvam!

Pravijo, da je Pepili Dobrovega ob priliki svoje poroke (za to vest odgovarja »Čuk na palci« z vsem še neoskubljenim perjem) daroval v cerkvene in narodne svrhe 5000 lir. Tudi se je naročil na vse slovenske liste, ki jih baje pridno prebira. Po smrti pride v muzej, a ne v Gorico, ampak v Videm.

Pravijo, da v Bovcu ne rabijo več ricinovega olja, ker so iznašli take vrste sir, da mnogo bolj vpliva nego ricinovo olje. Če izve Mussolini...

Pravijo, da pridejo dekleta z Dola le takrat k popoldanski službi božji na Otlico, kadar je tam ples.

Pravijo, da sta na Silvestrov večer pri Rebku v Potočah izgubila Sova in Čuk vse stave; ko sta pila kavo, je Sova trdila, da je to kava, Čuk pa, da so pomije; ker se nista mogla sporazumeti, sta izbrala komisijo pravih kavopivcev, na kar je komisija ugotovila, da pijača niti niti kava niti pomije, marveč desetkrat prekuhan ocedek (»fondač«.)

Pravijo, da bodo Gorjani in Ponikveci prejeli toliko vojne odškodnine, da bodo morali napraviti v svrhu transporta bankovcev iz Rima zračno železnico (se pravi po slovensko: »Luftpon.«)

Pravijo, da na Livku so tako naši oštirji pipe obrabili, da morajo vsi takoj nove naročiti. Menda bode šel eden za vse po nove in sicer v Videm; saj je to naše novo glavno mesto.

Pravijo, da trnovska podobčina pripravljala letoviščarjem v razvedrilo velikanski ljudipad; v ta namen je dala podreti mostno ograjo, ki veže kolodvor z Kaplovcami. Pri tem podjetju ji gre posebno na roko železniška uprava, ker si je svesta velikega prometa.

Pravijo, da je Il. Bistriška tržka občina dala na razpolago občinstvu 2 križarki, 3 monitorje in 15 velikih jadernic, ki bodo vozile v slučaju blata po cestah. Razven tega priporoča boljšim osebam nakup malih gondolic, novodošlih iz Furlanije.

Pravijo, da se na Straži skliče še ta predpust nov ženski parlament. Tu se bo reševalo prvo in najvažnejše vprašanje, kako in na kak način bi se dalo Čuku eno »gorko pod kljun zasoliti«. To rejl Vse dobromisleče in užaljene! Prihi-

tite resne volje v to predpustno zbornico, potem nam je upati skorajšnje zmage nad nepoboljšljivim sovražnikom.

Pravijo, da so v Trebuši divje kože letos popasle vso pšenico, kar jo ni pozkrival sneg. Škoda je velika in ljudem preti lakota. Najemniki lova store najbolje, da prodajo svoja šila in kopita ter zbeže čez »konflin«, ker nameravajo občani proti njim vložiti tožbo, katera menda — kakor pravijo, ne bo ravno majhna.

Pravijo, da so v Trebuši videli na Sv. večer o polnoči solnčni mrk, a na Sv. Stefan popoldne polno luno.

Pravijo, da se bo »Čuk« s svojim »pravijo« vsem dekletom zameril in da se nikoli ne bo oženil, ker ga še sova ne bo marala; pa pravijo, da pravijo »pravijo« samo golo resnico in pravijo dekletom, naj se radi »pravijo« nikar preveč ne vznemirjajo, ker »Čuk« krtači samo potrebne.

Pravijo, da se je ustanovil v Trebuši konzorcij za gradnjo železnice iz Dolenje Trebuše v Gornjo Trebušo in od tam čez Vojsko v Idrijo. S tem hočejo odkriti Idriji pot v svet, ker ji država noče pomagati. Železnica bo velike strategične važnosti, ker so pri njej zaposlene najboljše kapacitete te stroke cele doline.

Pravijo, da se mislijo v Trebuši ta pust vsi strici poročiti, zato prosijo »Čuka«, naj bi jim on poiskal neveste, ker so oni prenerodni in prezmrzli. Za odškodnino dobi 7 polhovih koz.

Pravijo v Kobjegli, da bode obhajalo društvo »Kraški Slavček« to leto osmo obletnico svojega spanja, in to po zaslugi svojega nadvse delavnega in požrtvovalnega odbora. Živeli!

Pravijo, da je bilo minulo nedeljo v Mirnu res pravo kraljestvo palčkov. — Vspeli velikansk, navdušenje vsesplošno, rokoploska in odobrovanja na kvintale, dvorana in blagjnik nista mogla več požirati, kmalu bi počila od debelosti. Škoda, da ni bilo Šebreljcev, ki bi dvorano razširili. — Slava prirediteljem!

Pravijo, da je vodstvo šole pri sv. Jakobu v Trstu nakupilo pri italijanski šolski zadrugi za 50.000 lir šolskih potrebin. To je več kakor vse druge ital. šole v Trstu. Vlada je bila tega tako vesela, da je začela izganjati iz šole slov. šolske moči.

Pravijo, da je postal v tržaški prosti luki kapo »Chechin« kaj duhovit humorist. Obljubil je delo v luki, tudi če ni parnikov. V soboto je povabil vse okoličane in jim ukazal vso travo v prosti luki pokositi, da bodo imeli škedenjski osli dovolj hrane čez zimo.

Pravijo, da je neki solkanski vojak, ki služi v Turinu, poprosil za roko neke gostilničarjeve hčerke; roka je že v delu pri rezbarju.

Pravijo, da bodo za pust zgradili tramvaj iz Vrabč v Griže, da bodo lažje hodili Vrabci v Griže snubit.

Dopisi.

DOPIS IZ LONJER-JA.

Zahvaljujemo se Ti, da si pokukal tudi v našo vas in ti vsled Tvojih ogromnih opravkov ne zamerimo, da nisi vsega videl. Zato Ti priporočamo da pokukaš, ko prideš zopet med nas, v naš kulturni hram, kjer si dekleta treh far noge grejelo in svoje frizure kažejo. Ko si boš, dragi Čuk, vse ogledal, boš že itak sam poročal, kako in kaj, o tem smo uverjeni vsi vaščani.

Ker boš že ravno pri nas, poleti tudi na Kulinaro, pa ne sedi na križ na zvoniku, da se ne prevrne, zato zlezi raje v zvonik in ne zbeži, ko bodo orglje zadonete, potrpi, se bodo že popravile, saj je denar že nakazan, saj se zato brigajo naši cerkveni parade-starešine.

Na frizurah domačih deklet, da ne bo zamere, se ne spotikaj, ker to opravljajo fantje pod lipo, ki z vsestrašno pazljivostjo motrijo vse. Če pa hočeš še katero ziniti na ta račun, svobodno Ti.

Ko si vse natančno ogledaš, Te prosimo, da sestaviš, dragi Čuk, temu primerno natančno poročilo.

Sprejmi pozdrave od cele fare in faranov, ki so Ti po imenu skoraj sošodni.

Pika.

EDINA SLABOST.

Mož: »Ljuba ženka, prav rad te imam, samo eno slabost ti moram očitati.

Žena: In to je?

Mož: Da nikdar ne preiščeš mojih žepov.

Žena: In to je slaba lastnost

Mož: Da, sicer bi se prepričala, da so vsi moji žepi raztrgani.

V ŠOLI.

Profesor, ki ne more ukrotiti nemirnih dijakov): Prosim bodite vsi tiho, da bom vsaj laže razločeval kdo pravzaprav dela nemir.«

ON JE TO STORIL.

Učitelj (raztresenemu dečku): Povej mi, kdo je vstvaril nebo in zemljo in vse kar je.

Učenec (v strahu, da je storil kaj napačnega): »Jaz sem to storil g. učitelj, pa ne bom nikdar več!«

PRENAGLO.

A. No, kako je kaj v zakonu, g. sosed: kaj dela Vaša žena?

B. Stara se mi prenaglo. Pred zaroko je imela 23 let, pred poroko 26, in zdaj 14 dni po poroki ima že 29 let, in vse to tekom 3 mescev.

ČE ŽENSKÉ KADE.

A: »Zelo se čudim, da pustite svoji ženi kaditi, se vam zdi to tako lepo?«

B: »Ne ampak če kadi, ima vsaj ta krat usta zaprta!«

Ročni Kažipot

v »Narodni Tiskarni« v Gorici. Denar treba naprej vplačati.

po slovenskem Goriško-Gradisčanskem in njemu podruženih okrajih, obsegajoč 340 strani je izšel. Cena L. 7.—, po pošti 50 cent. več. Naroča se

Pravijo, da so izvrstni kalski lovci poslali vsem kalskim zajcem in lisicam vabilo na občni zbor, ki se bo vršil v pisarni. Razpravljalo se bode o pomirjenju med strankami in o skupnem delovanju v prid domačim kuhinjam. Kalsko občinstvo z napetostjo pričakuje izida, ki bo določil tudi zunanjo kalsko politiko.

Pravijo, da bo letos v Selu skoraj suh pust. Nekateri hudobno namigavajo, češ, zakaj bodo igrali ravno »Špansko muho« in ne kako drugo igro.

Pravijo, da bodo morali tudi največji narodnjaki v Cerknem napraviti dvojezične napise. — Mi čakamo, da bo enkrat oblast prepovedala tudi vse, kar je dolgojezičnega.

Pravijo, da kazala črniške ure kažejo vedno 4. Zato te lepo prosimo, dragi Čuk na palci, pridi s svojim kljunom in nastavi jih na 5, da bodo par let tako kazala.

Pravijo, da so Podbrščani sklonili napraviti elektriko, ker nočejo teme. Vse je pripravljeno, le vodna moč jim še manjka.

Pravijo, da so podbrški krčmarji že te dni naročili »sličarje« in dva vagona vina za misijon.

Pravijo, da so Hudajužnarji sklenili napraviti »bet« na elektriko. Zadnji moment pa so Grahovci odpovedali vodno moč — torej ostane »bet« za nekaj časa le na »štilu«.

Pravijo, da biva v Krmu upreten skopčar, kateri je pred enim letom napravil izpit iz te stroke. — Poseben uspeh pa si je pridobil s tem, da se mu je pred nekaj dnevi posrečilo ujeti v nastavljene skopce tri »domače« zverine, namreč: Puža, Medveda in Vrana.

Pravijo, da tisto, kar so pravili tam nekje na Goriškem, je nekaterim, ki skušajo kobacati na — Parnas, vzdignilo številke — barometra. Zato bi bilo priporočljivo, — še posebno iz razloga, ker je »pravim jaz« v svojem odgovoru zgrešil naslov, — enako orožje z enakim, firme »Atuit«.

Pravijo, da se po Bazovici dekleta vedno kregajo. Čuk je mislil, da samo burja tuli. Dekleta bajé zelo težko čakajo prihodnje številke Čuka, a še zadnje niso prečitale.

Pravijo, da bodo imeli sežanski strici na pustni torek veselico s plesom, pri kateri bode svirala »turška godba« iz Dan. Veselica se bo vršila v »Puševca«. K obilni udeležbi vljudno vabijo sežanski strici.

Pravijo, da prodajo Srpeniški oštirji še enkrat toliko »šnopsa«, odkar je občina ustanovila mlekarino. Sedaj dajejo celo dojenčkom črn kofe z »šnopsom«.

Pravijo, da so Medanci zelo v strahu radi »daca« na »štruce«.

Pravijo, da so se zato vnele saje v dimniku bukoviškega farovža, ker so bile v njem.

Pravijo, da je k srečnemu pogašenju največ pripomogel š. Frenčk, ker je z vodo in grebelco vladal plamen, da je pravilno švigal. Videl pa kljub ogromnemu plamenu ni nič, zato ker si je izposodil špegle od to stare.

Pravijo, da je bila nevarnost tem večja, ker se je tudi Pepi prestrašil, ki bi sicer z mirno vestjo zaklal tudi medveda, ako bi ga pet mož držalo za noge in rilec. Amalija je pa rjula.

Pravijo, da so bile pri blagosloavljanju zvonov v Sv. Križu pri Trstu zastopane — v botrih — vse svetokrižke obrti: Čevljarji, gostilničarji, bankirji, trgovci, kmetje, ribiči, mlekarice in dr. Za zvonove dvigniti na »turn« se bo uporabila najnovjša iznajdba domačega produkta. Deli bodo dva zvona skupaj, jili napolnili s plinom in zvona bosta sama v »loft« zletela. Seveda bo stal cerkovnik na »turnu« z zanjko, da jili vlovi, kadar pridejo v njegovo višino.

Pravijo, da so rudeči in plavi Križani sklenili kompromis do prvega nastopa pod odrom. Zeleni bodo pa skrbeli, da se bo prireditev vršila na odru. »Sofler« bo skrit v škatlici.

Pravijo, da »mostarska« nar. čitalnica že leto dni hitro na neznanl boleznih, ki je baje pomešana z več tvarinami, namreč: 90% ponosa, 50% lenobe, največ pa jeze. Ako Čuk ne iznajde nobenega zdravila, bo revica preminula.

Pravijo, da bode imelo pevsko društvo Rombon v Bovecu, na pepelnico, dne 11. februarja ob 3. uri popoldan in ž njim združena čitalnica svoj redni občni zbor. Čuk je radoveden, ali se bo tega zborovanja res vdeležilo polno število članov in članic, ker je ta dan navadno vse noro.

Pravijo v Idriji, da zahtevajo novi ženinini iz juga od naših deklet realčno maturo, predno jih vzamejo v zakon. Seveda, kot učeni možje morejo imeti učene žene.

Pravijo, da priredi Idrijski »general štab«, pod pokroviteljstvom svetovnoznane generala »Šteselna«, veliko predpustno veselico »Pod skalco« na vrtu. Proizvajali se bodo razni Kitajski in drugi plesi, v nekaterih nastopi tudi sam pokrovitelj.

KAKO JE NAPRAVIL DOMAČ UMETNI SLIKAR RAČUN,

Pred več leti je popravil v ajdovski cerkvi neki domač umetni slikar neko peko dobo, ter je po popravi iste predložil sledeči račun:

1. Deset božjih zapovedi popravil, 1 K. 2. Očenaš zboljšal, 1 K. 3. Razbojniku križu napravil nov nos, 50 vinarjev. 4. Poncija Pilata osnažil, ter mu naredil nov dim okoli glave, 4 K. 5. Deklo visokega duhovna trikrat namazal, ter ji napravil kamina na lice, 3 K. 6. Nebo na vzhodu zjasnil in napravil nekaj novih zvezd, 2.50 K. 7. Peklonski ogenj nekoliko podpihal in enemu hudiču nov rep pritržil, 1.50 K. 8. Nekaterim zavrženim dušam verige popravil, 80 vin. 9. Vseh dvanajst apostolov na stebrih namazal, 1.20 K. 10. Iste apostole od zadaj namazal črno, 3 K. Skupno je 18.50 K. — Spoštovanjem

(podpis nečitljiv.)
umetnik na pinel

ŽELEZEN PRSTAN.

Neki zdravnik v Parizu je podaril svoji ženi železen prstan, ki je pa več vrten den ko zlat ali z demanti; ker je iz njegovih lastne krvi. Znano je, da ima kri nekaj železa v sebi. Mož si je pustil večkrat puščati kri in je izločil iz te krvi železo, iz katerega si je dal potem napraviti prstan. Če Francoza ga pač ni v galanteriji.

R. K.

STRAH PRED MODJO.

Gospod Hladnik je tekkel na vso moč proti domu tako, da je bil ves zasopel. Reki pa je držal nov ženski klobuk.

»Kam letiš v tem diru, ga je vprašal njegov prijatelj, ki ga je srečal pred hišnimi vrati.

»Nesem ta klobuk moji soprogi.«

»In zato dirjaš kot konj?«

»Da in sicer, da dospem, predno menja moda.«

Zakaj na vozu čuk s kolesom?
Čemu si šče nov, možir?
Preveč je menda hlač potrgal
in bunk prenesel... Ni hudir!
Na Stolnem Trgu Čuk Elija
mašino krasno mu proda,
in čuké poti se, reže, šiva,
cel božji dan vrti, dedra...
Presrečni čuk veselja vriska,
okrogel trebuh je dobil,
saj mu mašnica lire nosi,
mošnjček se mu je zredil...
Tatovi n'č ga ne skrbijo?
In roparji, prav nič? Zares?
Kako? za pasom — grom in strela!
nabasan nosi samokres...
Presrečni čuké, saj Piazza Cavour
pri Zlahitl vsega se dobi...
Kolo, mašine, samokrese,
Elija Čuk ti prikrbi!

GORICA - Piazza Cavour
(Stolni Trg) št. 9 na levo...

Kupujte dvokolesa, šivalne
stroje, puške in samokrese
edino pri tvrdki

ELIJA ČUK, ki jamči za solidnost blaga.
Cene konkurenčne.

Pravijo, da se idrijske šivilje »šidajo«, tera zna lepše štikati mrtvaške glave.

Pravijo, da povabi g. Tenta tenta idrij-ke mladeniče z juga na »žlikrof« in na teruš«.

Pravijo, da bodo Vojskari v tekočem tu vlovili blisk v meh. Dal ga bodo Gornjim Tribušanom, da bodo ustanovili elektrarno. Da na načrtov ne odnese voda, jih bodo hranil Maks na Lokvah.

Pravijo, da ustanove ajdovske device bodo na pihala. To bo ena najmočnejših ob Julijske Beračije.

Pravijo, da je blizu Derjave gostilna, kjer ima le italijanski napis: »Albergo alla via veduta«. »Kafe — R. Gorlup«. O slovenskem napisu ni sledu. Če je italijanski napis naj bi bil v čisti slovenski vasici še slovenski. Zganite se, prizadeti!

Pravijo, da dutovljsko društvo »Venk« spi zlmsko spanje jazbeca.

Pravijo, da bodo naredili Tomajci in trižani republiko.

Pravijo, da lonjerski godci radi go-jejajo: pikja, pikja, portičela.

Pravijo, da so selska dekleta jako zavedna. Zapravile so ženitovanjsko skupnino v znesku L. 50 v gostilni, tekom par minut.

Pravijo, da so vrhovska dekleta ustanovile društvo »Samostojnost«.

Pravijo, da g.čne iz svetoivanskega Brega prav rade v »šali Diani« v pozno noč plešajo. Čuk jih je že večkrat videl.

Pravijo, da špehorkester iz svetoivanskega Brega silno napreduje, tako da poslušalce krč v želodcu prejema. Dobro pa je, da imajo med profesorji špehorkestra zdravniško pomoč.

Pravijo, da se loška cesta opušča radi slabega mostu. Loški gospodarski svet išče kamiona, ki je podoben grajskemu oskrbniku, da bi most podprla.

Pravijo, da se nekatere kobariške mladenke, premalo zabavajo na domačih plesih, (koji se vršijo samo vsak osmi dan) zato se so si izbrale elegantnejše gospode, ki jih vozijo z luksuznim avtom na ples in sprehode.

Pravijo, da je »Čuk v škatli«, katerega je imel brivec v Kanalu za reklamo »Čuka na palci« ubežal. Najbrže je po ukazu »Čuka na palci« šel pogledat po okolici.

Pravijo, da v Črnem Vrhu so imeli pred časom veselico, pri kateri je vihar navdušenja razrušil vrtno lopo pred gostilno in jo zvrnil v potok. Druge nesreče ni bilo. Nekateri trdijo, da so lopo porušili pijanci. Pa teh sploh ni bilo zraven. Ljudje so šli domov čisto trezni. Če je kedo rabil nos za palico, ni bila temu kriva pijanost, temveč privlačnost zemlje.

Pravijo, da so dekleta in mlade vdove v Gor. Tribuši tudi letos za predpust ustanovile »Dobrodelno« podporno društvo za berače s harmoniko (za koledniške). Predsednica društva je baje neka vdova. Društvo ima pripravljeno mnogo »pršutov« in klobas, pa tudi gorke vode ne manjka. Obdarovani bodo pa le oni mladi, lepi berači, ki znajo dobro igrati: »polko«, »čotič« in »bolzer«. Koledniki ne zamudite lepe prilike in pridite kmalu.

Pravijo, da je bil v Kanalu, cirkus »Molto ridere« in sicer 4 dni pred sv. Andrejem. To naj bi bila štiridnevica za gorški velesemenj.

Pravijo, da napravi veleposestnik S. v Gor. T. na debelo nedeljo velik bal. Plesalo se bode brez dovoljenja kar tri dni. Vabijo se zlasti Mrzloruparji — kot stalni gostje — in kratkokrile in visokopete gospodične (dolgokrile gospodične so izključene od plesa, ker bi delale prah). Postrežba točna. Tudi se bode točilo pristno domače žganje zelo po ceni (20 L liter).

Pravijo, da grahovska poštarica ni bila premeščena zaradi dolgega jezika, ampak vsled rovarjenja nekaterih Grahovcev, ki simpatizujejo z neprijatelji domačega ljudstva.

Pravijo, da je najbogatejše društvo v Sežani pevsko društvo »C. miš«. Imajo sedaj že 202 L v blagajni. Ne vejo pa, kako bi se denarja iznebili. Nekateri pravijo, da bi si denar med seboj razdelili, drugi pravijo, da bi denar skupaj zapili, ker tako bi se par ure skupaj veselili. Najlepše bi bilo, da bi si denar med seboj razdelili, pa vsak enega »Čuka« naročili, da bodo v prihodnje vedeli, ko bi se d'narci snedli.

SV. IVAN OB TRSTU.

Predragi naš vseskozi že poznan in priljubljen »Čuk na palci«. Ni dolgo, ko so v socialnem društvu, pri Sv. Iv. pri cerkvi, ustanovili moderno plesno dvorano, tako imenovano »Sala Diana«. In m. ti »Diani« namreč — grški boginji — se pleše, drsa, zviija, moti na vse kriplje. Pustimo one vroče plesalce, ki prihajajo iz mesta; ozreti se moramo na kopicu naših fantov in posebno deklet, ki zahajajo, skoroda vsaki večer, oziroma noč, tja tratiti denar, čas in zdravje. Ne ugaja jim več »Narodni dom«, kajti ti prostori so jim pretesni za fox-trot, tango, šemi, rigolet. Neka »fajlica«, ki je bila svoj čas jugoslovanska, se vrta in moti v Diani kot bi imela 3 pare pljuč. To, to so vam muaste butice!

RAZTRESENOST.

Raztresenost je bila povod že nešteti-šaljivim dogodbicam. Naslednja se je dejanski dogodila na nekem parniku.

Parnik se je ustavil v pristanišču in na krovu je stal mož, ki je vidno vznemi-

rjen opazoval svojo priljago. Končno se je obrnil h kapitanu, ki je bil v bližini.

»Gospod kapitan«, je rekel, »to ni vse«.

»Kar ste imeli priljage s seboj je vsa tu«, je odvrnil kapitan.

»Vem, in to je ravno, kar mi dela skrbi. Tukaj so štirje zaboji, trije kovčeki, dva nočna kovčeka, zavitek vrvi in bakreni kotliček. Vse je tu, kakor je zapisano na listi, a naj me sto vragov vzame, če je to vse. Nekaj mi pravi, da nekaj manjka, ne morem se pa spomniti kaj. Nekaj ne more biti prav. Vso vožnjo sem pazil na priljago, vem da je vsa tukaj in vendar nekaj manjka. Nekaj ni prav in ni prav.«

»Veste gospod, nimamo časa, da bi se bavili z vami. Kar ste imeli s seboj je vse tu. Pojdite v kabino po ženo in svojih pet otrok ter se izkrcate. Mi moramo začeti z razkladanjem blaga.«

»Vidite, no, zlonika, gospod! Ženo in pet otrok! Sai ravno te sem pogrešal. Pa bi kdo rekel, da so slutile nič. Dobro sem vedel, da sem nekaj pozabil«.

* * *

Ako srečate sredi mesečne noči človeka na ulici, ki pripoveduje svoji sencl z resnim glasom, da je jako neohotano tako slediti človeku, ste lahko gotovi, da bi mu koristilo, če bi se vpisal v abstinenčno društvo.

* * *

Neki gospod je imel tako slab spomin. Njegov prijatelj, ki je vedel to, mu je posodil enoinisto knjigo sedemkrat, in ko ga je pozneje vprašal, kako se mu je kaj dopadla, je rekel: »Krasno delo je, samo to se mi ne dopade, da pisatelj dove včasih kako stvar do večkrat.«

IMENITNA DRUŽBA.

Eleganten mladenič je imel v svoji kravati krasen biser. Nek postarni gospod mu uljudno reče: »Oprostite, mojo predrznost, da Vas vprašam. Še nikdar nisem videl tako krasen biser. Koliko vas stane?«

»Dve leti.«

KAJ IMA DOMA?

Star fant pride k očetu svoje izvoljenke in ga prosi za njeno roko. Oče ga vpraša, kaj ima doma. Ta mu odgovori: »Imam očeta, vola, mater, svinjo, brata, osla, učenika, sestro, oslico, dva »kapota« in skoraj novo brejo kravo.«

Josip Kerševani

mehanič in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih živalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5, Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priloga vsakemu Original Mundlos živalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za te jamčim 15 let.

DOBER ODGOVOR.

Borštnikov Janez pride k sodniji v neki zemljetniški zadevi in bi se moral podpisati na nek akt. Sodnik ga zaničljivo vpraša: »Ali znate pisati?«

Borštnik pa pokaže na sodnikov podpis na vabilu k sodniji in reče: »Če se ni treba lepše podpisati kakor je to, potem bo že šlo.«

V SLUČAJU OGNJA.

Tujec je prišel v zakotno vas, ter vprašal nekega kmeta:

»Oča, kako pokličete ognjegasce iz bližnjega trga v slučaju ognja?«

Kmet mu odgovori: »Pustimo, da gori, tako se vidi daleč naokrog in ognjegasci tudi.«

MISLI.

Zobozdravnik je človek, ki najde posla svojim zobem s tem, da drugim puli zobe.

Železniki sprevodnik je mož, ki dobi va plačo za ščipanje.

Moj stric je zdravnik. Nagovarjal me je, naj se oprinem pogrebništva, da bova skupaj delala.

Krvava revolucija — cirkulacija krvi.

Upanje — čuvstvo, ki se nahaja v mižanju pasjega repa, ko čaka na kost.

Če hočete, da bodo vaše kokoši nesle vsak dan, jim privežite na hrbet košek.

Zakajeno tobakovo pipo boste najlažje očistili, če jo nabašete z dinamitom.

»Ej, ne boš me prevaril, ker vidim skozi tebe kakor skozi šipo.« je rekla stara ženica škafu, ko je iz slednjega padlo dno.

Tako nežnih otrok kot so naši, ne najdete na svetu. Vselej jočejo, ko se jim ukaže delat.

Kleopatra je celo bogastvo razstopila v čaši vina. To ni nič posebnega, mi poznamo več bogastev, ki so bila na isti način »raztopljena«.

Patrijot je človek, ki ljubi domovino in se trudi kolikor more, da dobi čimnaveč iz nje.

Če bi ženska znala govoriti istočasno iz obeh kolov ust, bi jo lahko znaši pravilneje soditi, če bi čul: naenice z obeh strani.

Poznamo popolnoma plešastega uradnika, ki je obljubil deset tisoč lir za tako povest, ki bi povzročila, da bi mu lasje vstali pokonci, ko bi jo čital.

STRAH BREZ POTREBE.

Nek tuji gospod, do skrajnosti grdega obraza, je bil sprejet v aristokratski klub. Neka gospa, že precej zastarela, ki si je pa predstavljala, da je lepa vzlic gubam in ovnelem obličju, je vskliknila z aristokratsko duhovitostjo precej glasno:

»Oh kakšna grdoba! Človek bi mislil, da je ljudožre.«

Novinec z nasmehom v odgovor:

»Ne bojte se, lepota, jaz jem samo sveže meso.«

BOŽJA DEŽELA.

Oni dan sem obiskal gospoda Forčiča v Preserju. Mnogo zanimivega mi je povedal o svojem kraju. Rekel je, da imenujejo ljudje tisti kraj »božjo deželo«. To je zaradi tega, ker je nihče druge noče. Poleti je tam taka vročina, da izkopajo ljudje na njivah pečen krompir. Ondolne gospodinje morajo krmiti svoje kokoši z zdrobljenim ledom, drugače bi nesle samo trdo kuhana jajca. Od vseh strani Krasa prihajajo tja bolni ljudje in umirajo. Hočelo se tako privaditi poznejši toploti, ki jih čaka onstran groba. Ko umirajo, zapišejo v oporoki, da jih naj pokopljejo nage, ker tam, kamor pojdejo, ne bo mraza!

SVOJI K SVOJIM!

Vodopivec Andrej

trgovec z manufakturnim blagom z lastno žensko krojačnico

V DORNBERGU št. 144.

se uljudno priporoča cenj, domačinom in okoličanom za obilen obisk, zagotavlja točno in solidno postrežbo po zmernih cenah. Blago prvovrstno in trpežno. Ženske obleke se izgotavljajo natančno po meri in najnovejših modah.

IVAN TEMIL

GORICA - Via Carducci števil. 6

(zraven drogerije Mazzoli)

BRUSAR IN NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov.

Brusi brivne in žepne nože, škarje in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za čas ko š n je dospejo najbolj pristni in garantirani kamni - osle bergamske za brušenje kos. Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, sploh vseh rezil.

Zaloga toaletnih predmetov

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.